

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν ζωάν ἡμῶν ὑπερσεία καί υπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἐνάγγισμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ετησίᾳ δρ. 8,— Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τήν 1ην ἑκαστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐβρουίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 1 Νομβρίου 1908</p>	<p>Ἔτος 30όν.—Ἀριθ. 49</p>

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Ζ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Ἰδὲ Διάπλαιν ἐ. ε. σελ. 102)

1, Νότ. Δ. Παπαδόπουλος (Ναυτοπάπας τῆς Δόξης) ταμίας τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ Συλλόγου «Ἀγῶνος», Κορυφαίου τῶν Ὁμαδῶν.—

- 2, Στυμῶν Ι. Ἀρζιμάνογλου (Σίβαδος).—3, Ἐλένη Μ. Ἀγγερινῶ (Αἰγυπτία Βασιλοπούς), πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Ὁραία Χίος».—4, Ἀσπασία Δ. Τσιτσικλή (Πεταλοῦδα τοῦ Ἄγροῦ).—5, Αἰμιλία Μ. Καρυβία (Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα), γραμματ. καὶ τομίας τοῦ ἐν Πειραιῶν Συλλόγου «Ἑλληνική Νεότης».—6, Γεφργιος Χ. Πωλογαβρήγης (Φελεκούθερος).—7, Ἐμμ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος (Χρυσόμαλλος Πειραιῆς).—8, Ἀλεξ. Ν. Μαλλοῦχος (Κωνσταντίνος Ἀδάρας).—9, Δημ. Σ. Γκίνης (Ἴμιος τῆς Ἐλευθερίας).—10, Στυρ. Θ. Βογιατζής (Ζήτω ἡ Ἑλλάς).—11, Παρ. Σπ. Ζαχαρίτσας (Ἡρωϊκὴ Κρήτη).—12, Ι. Λ. Χρυσόχοῦ (Προσφιλὴς Ἀνάργυρος).—13, Στυρ. Ι. Κολλιματῆς (Χονδροκέφαλος).—14, Χριστοφ. Ι. Σαρρῆς (Ἀργεῖος Ερμῆς).

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYORIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Είπε άργά, παρετήρησεν ο Θωμάς.

— Μ' άν έπηγαίναμε 'ετό θέατρο, δέν θάργούσαμε περισσότερο ; άπήντησεν ο μικρός.

— Η λογικωτάτη αυτή παρατήρησις έπεισε τον Κερουέλ, ο όποιος έξήλθεν εύθυσ μέ τον άνεμόν του. Καθ' όδον συνωμίλησαν, φυσικά, περί των γεγονότων τής ημέρας.

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Πώς σου φάνηκε ή 'Ανίτα, θεέ ; Δέν έχει πολλή χάρι ; δέν έχόρεψε θαυμάσια 'ετό σχοινί ;

ΘΩΜΑΣ : — Θαυμάσια, ναί. Παρατηρώ όμως, παιδί μου, ότι έχεις μεγάλην οικειότητα μαζί της.

ΧΡΗΣΤΟΣ, μελαγχολικώς : — Τήν ίδια παρατήρησι μού έκαμε και ή κυρία Λεντούκ. Κ' έγώ τής είπα πως ή 'Ανίτα είχε πολύ δυστυγισμένη... Τήν κτυπούν, και τήν άφίνουν νησιτική τις περισσότερες φορές.

ΘΩΜΑΣ : — Γονείς της είχε... Έχουν τό δικαίωμα να τήν κάνουν β,τι θέλουν.

ΧΡΗΣΤΟΣ : — "Οχι' ή 'Αντώνιος και ή Εύφημία δέν είναι γονείς της.

ΘΩΜΑΣ, έκπληκτος : — Άλλά ;

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Τήν ήσαν 'ετό δρόμο και τήν έκαμαν θεατρίνα.

ΘΩΜΑΣ, σκεπτικώς : — Παιδί έκθετο λοιπόν !

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Σάν και μένα, θεέ μου.

ΘΩΜΑΣ, ζωηρώς : — Σώπα, Χρήστο ! δέν είναι τό ίδιο...

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Τί τά θέλεις, θεέ μου, ή 'Ανίτα είχε πολύ δυστυχημένο κορίτσι. Δέν έχει κανένα να τήν υπερασπισθή.

— Τής έπρότεινα ναφίση τους κακούς της κυρίους και να έλθη 'ετό σπίτι μας.

ΘΩΜΑΣ : — Μά... παιδί μου... μ' αυτό άναλαμβάνεις μεγάλη εύθύνη... Κι' εκείνη έδέχθη ;

ΧΡΗΣΤΟΣ, με λύπην : — "Οχι... Δέν θέλει ναφίση τον 'Αντώνη... ΘΩΜΑΣ : — Άπό εύγνωμοσύνη ;

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Κάθε άλλο' από φόβο μή τήν σκοτώση...

ΘΩΜΑΣ : — Να τήν σκοτώση ; ! Τρελλάθηδες, Χρήστο ; Αυτή ή μικρή, για να σε κάμη να τήν λυπηθής περισσότερο νερο, σου είπε ένα σωρό ψέμματα.

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Μού είπε όλη τήν αλήθεια... Νάξερές πόσα άλλα μού είπει. Και πρέπει μάλιστα να σου τά 'πω. Άλλά θα μού υποσχέθής, θεέ μου, ότι δέν θα κάμη λόγο σε κανένα.

ΘΩΜΑΣ : — Αυτό εξαρτάται... Πέ μου πρώτα τί τρέχει, και θα ιδούμε.

ΧΡΗΣΤΟΣ, κλησιάζων : — Νά, ο 'Αντώνιος και ή Εύφημία έχουν κάμη συνωμοσία να κλέψουν τον πύργο... Τους άκουσε τή νύκτα ή 'Ανίτα, που τά έλεγαν σιγά-σιγά 'ετό κωμαράκι τους...

ΘΩΜΑΣ, έντρομος : — Τι μού ψάλλεις εκεί !...

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Τήν αλήθεια, θεέ μου. Άν δέν με πιστεύης, ρώτησε τήν 'Ανίτα να σου 'πη τι άκουσε πίσω απ' τον ξυλότοιχο... Ένομίζαν πως κοιμάται...

ΘΩΜΑΣ : — Άδύνατο !... Και όμως... γιατί όχι ;... Υπάρχουν και κακοί άνθρωποι 'ετόν κόσμο !... Για, να εξετάσωμε καλλίτερα !...

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Ένοεις τώρα, θεέ μου, γιατί περιποιούμαι τόσο τήν 'Ανίτα. Δέν θέλω να πάθουν κανένα κακό οι αγαπητοί μας φίλοι... ο Φρειδερίκος και ή Καρλόττα... γι' αυτό !

ΘΩΜΑΣ : — Πολύ σοβαρά αυτά που μού είπες. Χρήστο μου ! Είσαι έτοιμος να τά επαναλάβής ενώπιον του κ. ένωμοτάρχου ;

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Ναι, θεέ μου, αφού είχε αλήθεια !

Το παιδίον έκοιμάτο πρό μιάς ώρας, και ο Θωμάς έδοηθούσε τήν Μαριάνναν εις τήν τακτοποίησιν των σκευών του κατηλείου.

Το μυστικόν τής 'Ανίτας τον είχε τόσο σκεπτικόν, ώστε ή σύζυγός του τό παρετήρησε.

— Κάτι μού κρύβεις ! τώ είπεν έξαφνα, ισταμένη εμπρός του.

Και ο Θωμάς, ο όποιος κατά βάθος άλλοδέν ήθελε, τής τά εξεμυστηρέθη όλα.

Είς τήν άρχήν, ή Μαριάννα έταράχθη πολύ' αλλά γρήγορα άνέκτισε τήν ψυχραιμίαν της.

Έπεδοκίμασε τήν άπόφασιν του Θωμά να καταγγείλη τήν συνωμοσίαν εις τήν ένωμοτάρχην, τον έκτελούντα χρέη άγροτικού αστυνόμου, τώ έσύστησεν όμως να ενεργήση με πσσαν προφύλαξιν δια να μή κινήση τας ύποψίας και να μην έκθέση εις κίνδυνον τό άθωον πλάσμα, τό όποϊον κατέδιδε τους κακούργους.

— Επιτέλους, είπεν, άν ή 'Ανίτα κινδυνεύη εις τό παραμικρόν, τήν παίρνουμε 'ετό σπίτι μας. Όταν υπάρχη φωνή για τρεΐς, υπάρχει και για τέσσερις. Τί λές, Θωμά ;

Άντι άπαντήσεως, ο Θωμάς, συγκινημένος, ήσπασθη τήν σύζυγόν του.

**

Το «άρχηγεϊον» τής χωροφυλακής εύρίσκετο εις τό άλλο άκρον του Λενεβέν, επί τής οδού του Σαιν-Μαιν.

Η «ένοπλος δύναμις» άπετελείτο από τέσσαρας χωροφύλακας και τόν ένωμοτάρχην.

Ο ένωμοτάρχης ώνομάζετο Πάνδωρος. Είρηνικώτατος, αγαθώτατος εις τήν ιδιωτικήν του ζωήν, ήτο άστυερός και άμειλικτός εις τήν εξάσκησιν των καθήκόντων του. Όλη ή έξοχή τον έστρεψε. Καί όσάκις αι μητέρες ήθελαν να κάμουν τά μικρά των να ήσυχάσουν, τά εφοβέριζαν ότι θα φωνάζουν τον Πάνδωρον.

Ο ένωμοτάρχης συνέτασεν ήσυχώς τήν αναφοράν του, καπνίζων τήν πίπαν του, όταν ο υπηρέτης του ανήγγειλεν : — Ο κύριος Θωμάς Κερουέλ και ο άνεπιός του.

— Άς έλθουν μέσα ! διέταξεν ο Πάνδωρος έκπληκτος κάπως δια τήν πρωϊνήν αυτήν επίσκεψιν. (Η ώρα ήτο όκτώμισυ).

— Πώς ήταν αυτό ; εξηκολούθησε, δεικνύων καθίσματα εις τους έπισκέπτας του.

— Σπουδαία πράγματα ! άπήντησεν ο Θωμάς.

Και χωρίς άλλο προόμιον, επανέλαβε λέξιν προς λέξιν τήν χθεσινήν έκμυστήρεσιν του Χρήστου.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ, ένθρον τήν μήτην του : — Διάβολε !... Διάβολε !... (Στηρόφωμενος προς τον Χρήστον) Είσαι βέβαιος, μικρέ μου, ότι δέν σ' έγέλασαν ;

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Η 'Ανίτα μού τά είπε. Και ή 'Ανίτα δέν λέει ψέμματα ποτέ.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ, στηρήρων τό μουστάκι του : — Ποιά είναι αυτή ή 'Ανίτα ;

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Ένα κοριτσάκι έκθετο... Παίζει 'ετό θέατρο του κυρίου 'Αντωνίου.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Έκθετο ; !... Έ, κύριε Κερουέλ. Η ύπόθεσις περιπλέ-

κεται. Πρέπει να μου φέρετε εδώ αυτή τή μικρή...

ΘΩΜΑΣ : — Άν τό μάθουν ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Έχετε δίκην. (Στηρήφει πάλιν τό μουστάκι του) : Έν τούτοις πρέπει να εξελέγξω τήν κατάθεσιν του άνεπιού σας. Άχ, κύριε Κερουέλ ! Τί βάσανα ! Ημεθα τόσο ήσυχοι 'ετό Λενεβέν, και ήλθαν οι παληοθεατρίνοι να μās κάμουν φασαρίες !...

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Να μιλήσω έγώ τής 'Ανίτας ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Δέν ώφελεί τίποτε. Πρέπει να τήν ανακρίνω μόνος μου. Αυτοί είναι οι τύποι, κύριε Κερουέλ. Γίνεται μία καταγγελία : Στηρίζεται ή δέν στηρίζεται ;... Έννοείται ότι δέν ειμπορώ να ενεργήσω έτσι, ετά κουτουρού. Έχω εύθύνη ! Άντιπροσωπεύω εδώ, εις τό Λενεβέν, τήν έξουσίαν, τον νόμον. Τί θα έλεγαν οι κατώτεροί μου, άν έγώ, ο Πάνδωρος, ο ένωμοτάρχης των, τους ξεκουνούσα άδικώς και παράλογως ; Διάβολε !... Διάβολε ! Τί ιστορία !...

ΘΩΜΑΣ : — Δέν μπορείτε να έρατήσετε αυτούς τους ανθρώπους, με ποϊόν δικαίωμα έχουν 'ετό θέατρον των τόσο μικρά κορίτσι ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ, κτυπών τό μέτωπόν του : — Λαμπρά ιδέα, κύριε Κερουέλ ! Τήν πρόφασιν μās τήν δίδει ο νόμος, και ο νόμος δέν χωρατεύει ! Άπαγορεύεται, σου λέει, να εργάζωνται τά ανήλικα παιδιά, άγόρια ή κορίτσια. Και μάλιστα τήν νύκτα. Τί λαμπρά ιδέα ! Θα προσκαλέσω εδώ τον διευθυντήν του θεάτρου και τήν μικράν 'Ανίταν. Και θα τους εξετάσω χωριστά.

ΧΡΗΣΤΟΣ : — Να μή τής κάμουν όμως κανένα κακό, κύριε Ένωμοτάρχη ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Ησύχασε, μικρέ μου. Η προστατευομένη σου δέν τρέχει κανένα κίνδυνον.

ΘΩΜΑΣ : — Και τί θα τους κάμετε αυτούς τους θεατρίνους, όταν πεισθήτε... ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Διάβολε ! διάβολε !... Δέν είναι πολύ εύκολο... Για να τους βάλω 'ετό φρέσκο, πρέπει πρώτα να τους συλλάβω...

ΘΩΜΑΣ : — Φυσικά, θα τους συλλάβετε πρώτα !

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ, συνεχίζων : — Να τους συλλάβω επ' αυτοφώρω !

ΘΩΜΑΣ, έκπληκτος : — Α ! με άλλους λόγους, πρώτα πρέπει να τους άφίσωμε να μās κλέψουν, και έπειτα να φωνάξουμε : «Πιάστε τους !»

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ : — Δέν είπα αυτό, κύριε Κερουέλ. Άλλά μ' έννοείτε... πως είναι δυνατόν να καταδικάσωμε τους ανθρώπους μόνον δια τας προθεσεις των ;

ΘΩΜΑΣ : — Σας έννοώ. Ωστε θεωρείτε τήν επίσκεψίν μας περιττήν ;

δ (συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΤΑΙΣΤΗΣ...

Αγαπητοί μου, ΚΟΥΣΑΤΕ μίαν θλιβεράν αλλά διδακτικήν ιστορίαν. Κατ' αυτές έγνώρισα, — υπό περιστάσεις, τας όποιας δέν είχε ανάγκη να σάς διηγηθώ, — ένα δυστυχή άνθρωπον. Είπε γέρων, οικογενειάρχης, πτωχός και χωρίς εργασίαν. Φαντασθήτε πόσον υποφέρει !... Μού έζήτησε, με θαυμαστήν εύλωπίαν, όλίγα χρήματα και εργασίαν. Χρήματα δέν είχα να τού δώσω, μίαν μικράν όμως εργασίαν ήμύπορεσα να τού προμηθεύσω. Ούτως έλαβα άφορμήν να τόν γνωρίσω καλλίτερα. Και όσον τον έγνώριζα, τόσο έθαύμαζα τά πολλά του προτερήματα. Έχει ώραιους τρόπους, είναι συμπαθητικός, όμιλεί εύμορφα, ζωηρά και έξυπνα, ξεύρει γράμματα, καλλιγράφει και όρθογράφει, έχει γνώσεις, έχει πείραν του κόσμου...

Και έλεγα με τον νουν μου : Πώς αυτός ο άνθρωπος, με τόσα προτερήματα, δέν κατώρθωσε να κατασταλάξη θουθενά, να έχη μίαν μόνιμον εργασίαν δια να ζή καλά, άν όχι πλούσια, έπως τόσοι και τόσοι ; Τί να τού λείπει ; Τό θάρρος ; όχι' ή έξυπνάδα ; όχι' ή ικανότης ; όχι. Παντού θα ήμπορούσε να σταθή και να εύδοκιμήση ! Διατί λοιπόν να μή τόν θέλη κανείς ; διατί να είναι τώρα άεργος και να έκαίτη ; διατί να ζητή εργασίαν και να μην εύρίσκη ; Διατί τόση σκληρότης και έγκατάλειψις ; Έγάρημε μία θέσις, μία εργασία, όλίγον φωνή δια τον καλόν αυτόν άνθρωπον, τον αναξιοπαθόντα οικογενειάρχην ;

Μού φαίνεται πολύ παράξενον — ίσως διότι τον έλυπούμουν κατάβαθα, — και έρωτούσα τον έαυτόν μου, ποίος άρά γε να πταίη δι' αυτό τό πράγμα, οι άνθρωποι, ή εκείνος ο ίδιος ;

Εσκέφθη καλλίτερα και ήλθα εις τό συμπέρασμα, ότι ο μόνος πταιστής πρέπει να είναι αυτός. Δια να καταντήση, είπα, εις τοιαύτην θέσιν, με τόσα προτερήματα, πρέπει να έχη άφεικτως και κάποιον έλάττωμα, τό όποϊον τού τά εκμηδενίζει. Διαφορετικά δέν ήτο δυνατόν να μην ήμπορεί να τά μεταχειρισθή, τούλάχιστον δια να φωμολήση. Και από τότε προσεπάθησα να τον γνωρίσω καλλίτερα και να ανακαλύψω τό κερυμμένον έλάττωμά του.

Μήπως κλέπτει ; ύποπτεύθηκα. "Οχι, μού άπήντησαν όσοι τον έγνώριζαν, είναι

τίμιος άνθρωπος. Μήπως πίνει ; "Οχι, μ' έβεβαίωσαν οι ίδιοι, ούτε πίνει, ούτε καπνίζει. Μήπως είναι άνηθρός ; Άλλά τήν μικράν εργασίαν τού τού έδωσα, μού τήν έκαμε όχι μόνον τελείως αλλά και γρηγορώτατα. Τί να είχε λοιπόν ;

Το άνεκάλυφα κατά σύμπτωσιν, και σās βεβαίωδ ότι δέν εξεπλάγην διόλου.

Ο άνθρωπος αυτός, αγαπητοί μου, έχει καλόν χαρακτήρα. Είπε βίαιος, άπότομος, άνυπόμονος, θυμώδης, ύβριστής. Και πάντοτε κατορθώνει ούτω να φαίνεται άχαριστος προς εκείνους, οι όποιοι τον εύεργετούν. Η καλωσύνη του, ή εύγένειά του, είναι προσωπεϊόν. Είς πρώτην εύκαιρίαν πετά τό προσωπεϊόν αυτό, και δείχνεται όποιός είναι. Τοιούτος δέ έδείχθη και προς ένα φίλον μου, προς τον όποϊον έτυχε να κάμω λόγον περί του πεινώντος ανθρώπου και να τον παρακαλέσω να τον βοηθήση.

— Καλέ, για τον τάδε μού λές ; μού άπήντησε. Ξέρεις τί παλιάνθρωπος είναι ; Ξέρεις πόσα έκαμα έγώ γι' αυτόν ;... Και όμως μ' έβρισε βαναυσότατα και όλίγον έλειψε να πηλώση και τό χέρι του να με κτυπήση.

Νά τό λοιπόν ! αυτό ήτο !... Έξηκολούθησα, από περιέργειαν τώρα, τας έρεύνας μου και έπέισθη εις τήν έντέλειαν. Κάθε άνθρωπος, ο όποιος έλυπήθη τυχόν, όπως έγώ, τον αναξιοπαθόντα οικογενειάρχην και προσεπάθησε να τον βοηθήση, τον έγκατάλειψε μετ' όλίγον μετανοημένος. Διότι συνήγα αιφνης τό έλάττωμα τού χαρακτήρος του, και προσέκοπτε κατά τής μαύρης του άχαριστίας.

Είπε περιττόν να σας είπω, ότι τον έγκατέλειψα κ' έγώ. Τον άποφείγω τώρα όσον ειμπορώ και δέν φροντίζω πλέον να τού εύρω προστασίας και εργασίαν. Διότι γνωρίζω πλέον καλά, ότι άργά ή γρήγορα θα τό μετανοήσω... Άλλά τό μυστήριον τού φαινομένου δέν εξηγήθη ; Ο μόνος πταιστής, ο μόνος υπεύθυνος δια τήν σημερινήν του δυστυχίαν, δέν είναι λοιπόν αυτός ο ίδιος ; Άλλος κανείς ! Από μικράς ηλικίας ο άνθρωπος αυτός δέν έφρόντισε να χαλιναγωγήση τά πάθη του και να διαμορφώση τον χαρακτήρα του κοινωνικώς. Έμάνθησε γράμματα, έσώρευε γνώσεις, άλλ' άφινε να τον κυριεύη ή ανυπομονησία και ή έργή. Βίαιος και άπότομος θα υπήρξε πάντοτε, βεβαίωτατα, και δι' αυτό κατήντησε τώρα εις τά γεράματα, ρακενδύτης, έλεεινός, να ζητή και να μην εύρίσκη. Κανείς δέν τού πταίει δια τούτο. Ο μόνος πταιστής είναι αυτός.

Και ιδού τό διδάγμα τής θλιβεράς αυτής ιστορίας. Δέν άρκεί να μανθάνετε γράμματα και να σωρεύετε γνώσεις. Αυτά δέν είναι τά μόνα έφόδια τής

μελλούσης επιτυχίας σας. "Όσον είσθε νέσι, έσον είνε ακόμη καιρός, πολεμήσατε γενναίως τὰ έλαττώματά σας. Μή τάσσετε να γιγαντωθούν και να σας κυριεύσουν. Έν μόνον, είνε ικανόν να σας κάμη δυστυχείς είνε όλην σας τήν ζωήν!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ
ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Δ'.— "Εξη αυγά φρέσκα.
"Ο μικρός παραμάγειρος του Μάγου είνε αφηρημένος. "Ο κύριός του τόν διέταξε ναγοράση αυγά και τόν έλησμόνησε. — Θα τιμωρηθής! του φωνάζει θυμωμένος" πήγαινε γρήγορα να πάρης τόν καπέλλο μου και έλα εδώ!

"Ο μικρός παραμάγειρος επιστρέφει κρατών τόν καπέλλο του κυρίου του και τρέμων... "Ο ταχυδακτυλουργός τού δίδει τότε μια καταρακακιά... "Ο μικρός ανοίγει τόν στόμα του και βγάξει από μέσα έν αυγό, τόν όποιον ό ταχυδακτυλουργός παίρνει και τόν βάζει μέσα είνε τόν καπέλλο. . . Αυτό επαναλαμβάνεται έξη φορές. Μετά τούτο, είνε τόν καπέλλο υπάρχουν — και επιδεικνύονται — έξη αυγά φρέσκα. "Ο μικρός παραμάγειρος τόν παίρνει και πηγαίνει ήσυχα να κάμη τήν όμελέτταν του.
Διά να εκτελέσετε αυτό τόν παιγνίδι, πρέπει πρώτα να συνεννοηθήτε με τόν βοηθόν σας, ό όποιος θα σας χρησιμεύση ως παραμάγειρος.
Σεις δέν έχετε να κάμετε άλλο, παρά να μάθετε να κρατήτε έν αυγό είνε τήν παλάμην τής δεξιᾶς χειρός, όσω τόν δυνατὸν ανοικτής, — όπως βλέπετε είνε τήν δεξιᾶ εικονίσταν τής εικόνας μας, — όστε οι θεαταί να νομίζουν ότι δέν κρατείτε τίποτε.

κτυλουργούς αυτό είνε τόν μόνον εύκολον. "Αλλά και σεις εμπορεύετє να τόν κατορθώσετε με μικρὸν εξάσκησιν και με τόν έξη τέχνασμα: "Αντί να πάρετε έν αυγόν οϊονδήποτε, διαλέγετε ένα μικρὸν και τόν βράζετε έως να σφίξη. Τήν στιγμήν που θα τόν βγάλετε από τόν βραστὸν νερό, σκουπισατέ τόν καλά με μίαν πετσέταν και τρίψατέ τόν παντού μ' ένα κομμάτι άσπρο κερὶ καθαρὸν. "Ετσι προπαρασκευασμένον τόν αυγόν, θα εμπορεύετє να τόν κρατήτε πολὺ εύκολώτερα, με τήν τρόπον που εἴκαμε.
"Ο βοηθός σας, ό μικρός παραμάγειρος, πρέπει να μάθῃ να κρύπτῃ είνε τόν στόμα του έν μικρὸν αυγόν. Πρέπει να γυμνασθῇ εμπρός είνε τήν καθρέπτην όστε να κατορθώσῃ να διατηρῇ φυσικόν τόν πρόσωπόν του, χωρίς κανένα μορφασμὸν προδίδοντα ότι μέσα είνε τόν στόμα του υπάρχουν αυγόν. Πρέπει ακόμη να γυμνασθῇ, ανοίγων τόν στόμα του, να ώθῃ τόν αυγόν όλίγον πρὸς τὰ έξω, με τὰ χεῖλην του και με τήν γλώσσάν του, καθώς βλέπετε είνε τήν άριστερᾶ εικονίσταν τής εικόνας μας. Τίποτε άλλο.
Και ἡ παράστασις αρχίζει.
"Ο μάγος, ό όποιος εἶχε κρύψῃ κάπου τόν σκληρόν του αυγόν, τόν αλειμμένον με κερὶ, τόν παίρνει με τρόπον διά τής δεξιᾶς χειρός, διά τής όποιᾶς εμπορεύετє να κρατῇ συγχρόνως και τήν μαγικήν του ράβδον, αλλά με προσοχήν όστε να μὴ φαίνεται τόν αυγόν.
"Όταν ό παραμάγειρος διαταχθῇ να φέρῃ τόν καπέλλον, εξέρχεται διά μίαν στιγμήν, και τότε άκριθῶς, που δέν θα τόν βλέπουν, χώνει τόν αυγόν είνε τόν στόμα του. Κατόπιν επιστρέφει είνε τήν σκηνήν, κρατῶν εμπρός του, με τὰ δύο χέρια, από τὰ χεῖλη, τόν καπέλλον, μέσα είνε τόν όποιον υπάρχουν από πριν τέσσαρα αυγά.
Οἱ δύο των τότε τοποθετοῦνται όπως τούς βλέπετε είνε τήν εικόνα.
Μόλις δεχθῇ τήν πρώτην καταρακακίαν είνε τόν όπισθεν μέρος τής κεφαλῆς, ό παραμάγειρος ανοίγει όλίγον τόν στόμα του και δείχνει τόν έντὸς αὐτοῦ αυγόν, όπως εἴκαμε. Τότε ό μάγος πλησιάζει τόν δεξιῶ χέρι ως διά να πιάσῃ τόν αυγόν" σκεπάζει όττω τόν στόμα του παραμαγείρου, ό όποιος έπωφελεῖται τής στιγμῆς διά να τόν κλείσῃ, εισάγων πάλιν όλον τόν αυγόν. Συγχρόνως ό μάγος μεταθέτει από τήν παλάμην είνε τόν άκρον τῶν δακτύλων του τόν ιδικόν του αυγόν και τόν παρουσιάζει πρὸς τήν όμήγυριν, κρατῶν αὐτό διά τού δείκτου και τού μεγάλου δακτύλου, και φωνάζων: α"Ένα Ια" Βπειτα τόν βάζει μέσα είνε τόν καπέλλον, και κάμηνει ότι τόν άφίνει, ένῶ

πραγματικῶς, τήν ὥραν που εὐρίσκειται τόν χέρι του μέσα είνε τόν καπέλλον, μεταθέτει πάλιν τόν αυγόν είνε τήν παλάμην και τόν παιγνίδι ξαναρχίζει, επαναλαμβάνεται δέ τρεῖς ακόμη φορές. "Αποτέλεσμα: τέσσαρα αυγά φρέσκα.
Διά τόν πέμπτον αυγόν, ό μάγος δέν κάμηνει τόν ίδιον. Τήν πέμπτην φοράν, δηλαδή, άφίνει πραγματικῶς μέσα είνε τόν καπέλλον τόν αυγόν του και αποσύρει τόν χέρι του άδειανόν. Τόν δείχνει μάλιστα πρὸς τούς θεατάς, οι όποιοι δέν εμποροῦν πλέον ναμριβᾶλλον ότι τὰ αυγά δέν ετέθησαν πραγματικῶς μέσα είνε τόν καπέλλον.
Μένει τόν έκτον αυγόν. Είνε εκείνο, τόν όποιον ό παραμάγειρος κρατοῦσεν ως τώρα είνε τόν στόμα του. Τήν έκτην φοράν ό μάγος δέν τόν τόν σκεπάζει με τόν χέρι του. "Απεναντίας τώρα τόν κρατεῖ χαμηλότερα, όπως είνε τήν εικόνα μας, διά να φανῇ καλά ότι τόν αυγόν κίπτει πραγματικῶς είνε τήν παλάμην του, έπίσης δέ εμφαντικῶς, και αὐτήν τήν φοράν, τόν τοποθετεῖ μέσα είνε τόν καπέλλον.
"Ο τρόπος με τόν όποιον. . . γεννῶνται τὰ δύο τελευταία αυγά, κίθει τελειῶς τούς θεατάς ότι πρόκειται περί θαύματος, πρὸς επικύρωσιν δέ ό μικρός παραμάγειρος περιέρχεται τήν όμήγυριν επιδεικνύων είνε ένα έκαστον τόν καπέλλον του κυρίου του και τόν περιεχόμενον του.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ
Σημειώσεις τής Διαπλάσεως.— Τόν άρθρίδιον αὐτό ό ψυχογυῖός μου "Ανανίας μου τόν εἶχεν άφισῃ πρὸς δημοσιεύσιν πριν να πάρῃ τὰ μάτια του και να φύγῃ από τόν γραφεῖον. "Αλλ' ἡ έλλειψις τούπου ἡ ἡ οδτοπία — διά να μεταχειρισθῶ τήν ιδίαν του αλλογοπαικτικῆν έκφρασιν, — μ' έκαμε να τόν αναβάλω μέχρι σήμερα.
ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ
ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)
Τόν άμάξι έπλησίασε και ό Λούλλης μετά βίας εκράτησε μίαν κραυγήν θριαμβού. "Ητο φορτωμένον με άχυρον!... "Εσώθη! Χωρίς δισταγμόν, έδιάλεξε τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν τόν άμάξι εὐρίσκειτο άκριθῶς υπό τόν παράθυρον, και με ένα πήδημα εύρέθη επάνω είνε τόν άχυρον. "Εως να καταλάβῃ καλά-καλά τί συνέβῃ ό καικτης τού κοντραμπάσσου, ό όποιος δέν ἦτο δυνατόν να προῖδῃ τοιοῦτον στρατήγημα, ό Λούλλης έπέρασε κηόλα άπ' εμπρός του, κατέβη από τόν άμάξι και ήρχισε να τρέχῃ.
— Σχαινοβάτης λοιπόν είνε αὐτό τόν

παλιόπαιδο! "Από τόν "Ιπποδρόμο έφυγε;! άνέκραξε επικειρῶν να κυνηγήσῃ τόν παιδίον.
Γρήγορα όμως ένόησεν ότι δέν ἦτο εύκολον να τὰ βάλῃ με τὰ πόδια ενός παιδιού δεκαπέντε ετών, και έσταμάτησε ασθμαίνων και μανιώδης, ένῶ ό Λούλλης εξηφανίζετο τρέχων πρὸς τόν Λούθρον.
"Εφθασεν είνε τόν φυλακεῖον θριαμβευτικῶς, και με φωνή σταθεράν εἶπε πρὸς τήν αξιωματικὴν τής φρουράς:
— Βιολιστῆς τής όρχήστρας τού Βασιλέως!
— Περᾶστε!
Τόν όρολογιον τής αὐλῆς μόλις εἶχε κτυπήσῃ τήν ενάτην, όταν ό Λούλλης εἰσῆλθεν είνε τήν αἴθουσαν τῶν δοκιμῶν, όπου ἦσαν ἤδη συνηθροισμένοι όλοι οι μουσικοί.
— Α, ἤλθες επιτέλους! ανέκραξε ό Πουλτσερῖνης" άρχισα να φοβοῦμαι μήν τόν εξέχασες ότι άπίψε εἶχες μέρος είνε τόν κοντσέρτο.
— Δέν τόν εξέχασα διόλου, άπεκρίθη ό Λούλλης κυττάζων Ιταμῶς τούς νέους του συναδέλφους" έμαθα όμως πρὸ όλίγου είνε βάρος μου, ότι ἡ πρόσληψίς μου δέν εἶχε τήν τύχην νάρσῃ εδώ είνε όλους, και γι' αὐτό μερικῶς εἰνήνησαν κάθε λίθον — ἡ μάλλον κάθε μπαστούνι, — διά να μ' εμποδίσουν να έλθω εγκαίρως.
Οἱ μουσικοί προσεκοιτήθησαν μεγάλην έκπληξιν. "Αλλοι ύψωσαν τὰς χεῖρας, άλλοι ύψωσαν τούς ώμους. "Αλλ' ό διευθυντῆς τής όρχήστρας προέλαβε κάθε εξήγησιν.
— Είνε ὦρα, εἶπε, νανεβοῦμε επάνω. Γρήγορα!
"Ο Λούλλης έπήρεν από τόν τραπέζι τήν θήκην με τόν βιολί του και ήκολούθησε τόν Πουλτσερῖνην ανά τούς άναριθμητούς διαδρόμους τού Λούθρου.
"Η συναυλία θα εἰγίνοτο είνε τόν μικρὸν γραφεῖον τής "Αντιβασιλείσεως, εύρισκόμενον είνε τόν παλαιόν μέρος τού ανακτόρου, τόν μόνον τότε κατοικήσιμον.
Δίδει, τόν έτος εκείνο, ό διάσημος αρχιτέκτων Περρῶλ άνεκαίνιζε τὰς πρὸς βορρᾶν και πρὸς νότον πτέρυγας" άλλ' αἱ έργασίαι, έλλείψει χρημάτων, έπροχώρων βραδύτατα, και όλον εκείνο τόν μέρος τού ανακτόρου ἦτο άναστατωμένον, ασκεπές, μόλις προφυλασσόμενον από μερικὰς σανίδας.
Καμμιά εἰκοσαριά πρόσωπα, τόν κολύ, ἦσαν μαζεμένα είνε τόν γραφεῖον τής "Αντιβασιλείσεως διά τήν συναυλίαν.
"Επερίμεναν τόν Βασιλέα, ό όποιος

εἶχεν αναγγελθῇ πρὸ όλίγου. Τρόντι, μετά τινὰς στιγμάς, ό Λουδοβίκος ΙΑ' εἰσῆλθε κ' εκάθησεν είνε μεγάλην πολυθρόναν, πλησίον τής μητρός του.
Παγερά σιωπῆ έκπλανάτο επί τής όμηγύρευς εκείνης, όπου έμαντεύετο ἤδη ἡ αὐστηρά έθιμοτυκία, τήν όποιαν ό νεαρός βασιλεύς έμελλε να επιβάλῃ είνε τήν αὐλήν του καθ' όλον τόν διάστημα τής βασιλείας του.
Εἰς νεῦμα τού τελετάρχου, ό Πουλτσερῖνης ύψωσε τήν ράβδον του, και ἡ όρχήστρα ήρχισεν άμέσως τήν εκτέλεσιν τής συμφωνίας τού Παλεστρινῆ.
"Ο Λούλλης, έν τῷ μεταξύ, άπαρῶν διά τήν βίαν μετ' ἧς ό αρχιμουσικός

"Ο Λούλλης άφίνει τόν όργανον να πῆσῃ από τὰς χεῖράς του...» (Σελ. 393, στ. γ')

"Ο διευθυντῆς τής όρχήστρας στρέφετє πρὸς αὐτόν, και με τόν αἰώνιον του μειδίαμα, τῷ νεύει να δώσῃ τήν πρώτην δοξαριάν, ακριβῆ, καθαρὰν, μελωδικήν, ἡ όποία θανόειξῃ τόν σόλο του, έν τῷ μέσῳ τής θρησκευτικῆς στιγῆς, μόλις διακοπτομένης υπό τού ρυθμικου θροῦ τῶν ριπιδίων...
Τόν παιδίον κτυπᾷ τήν πρώτην αὐτὴν δοξαριάν, αλλά, — αλλοίμονον! — γῶς θρηνώδης και δυσήχος αναδίδεται από τόν άθλιον βιολίον.
"Ο Λούλλης άφίνει τόν όργανον να πῆσῃ από τὰς χεῖράς του.
Τί συμβαίνει!
"Ολοι οι αὐλικοι κυττάζονται έκπληκτοι" και ό Λούλλης βλέπει, ως έν όνειρῳ, τόν Πουλτσερῖνην να όμιλῇ με τόν τελετάρχην και να τόν δείχνῃ με τόν άκρον τής ράβδου του.
"Ενοεῖ καλά τί λέγει περί αὐτοῦ ό εἰς τῶν του, και τῶς μάλλον, καθ' όσον έρχεται μετ' όλίγον και τόν διατάσσει να παραχωρήσῃ τήν θέσιν του, πρὸς εκτέλεσιν νέου τεμαχίου.
Σηκώνεται, ένῶ τὰ δυσμενῆ και εἰρωνικά βλέμματα όλης εκείνης τής όμηγύρευς τόν βαρύνουν, τόν ατιμάζουν. Θέλει να όμιλήσῃ, να δείξῃ τόν βιολί του, να εξήγησῃ ότι τόν λάθος δέν είνε ιδικόν του, αλλά... δέν τολμᾷ να ύψώσῃ τήν φωνήν. "Αλλως τε ό τελετάρχης πλησιάζει. . . τόν παίρνει από τόν χέρι. . . τόν οδηγᾷ πρὸς τήν θύραν...
"Αποδιώκεται ως περιττός, ως άνίκανος, ένώπιον τού Βασιλέως... ένώπιον τής "Αντιβασιλείσεως... ένώπιον όλων. . . "Α, δυστυχῆ Λούλλη! . . . έχάθης, έτελείωσες διά παντός!...
"Εκανελθῶν είνε τήν θέσιν του, ό Πουλτσερῖνης ύψώνει τήν ράβδον του θριαμβευτικῶς, διά νάρσῃ τόν επόμενον τεμαχίον τού προγράμματος, είνε τόν όποιον ό Λούλλης δέν εἶχε μέρος.
"Απελπῆς, ό άτυχῆς μικρός μουσικός έστέκετο εκεί όπισθεν τού παραπετάσματος τής θύρας, μη τολμών να κάμη τίποτε, μη γνωρίζων που να υπάγῃ, με παραλυμένα τὰ γόνατα και τήν καρδίαν γεμάτην θλίψιν.
Εἶχε πλέον εξαντληθῇ, δέν ἠσθάνετο τήν δύναμιν, τόν θάρρος, διά ναγωνισθῇ περισσότερο.
"Εβλεπε διά πρώτην φοράν, καθαρῶτατα, εἰς που ἠμποροῦσε να φθάσῃ ἡ κακία τῶν ανθρώπων!.. ("Επειτα συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**
"Ολοίγονται τὰς χεῖρας του..."

463. Τονόγριφος.

"Όπως είμαι, φίλε λύτα,
Μέ πτώξ και με άρίνεις;
Άν τόν τόνον κατεβάσης;
Πρό του φαγητού με πίνεις.
Έστάλη υπό του Ίάσωνος

464. Αίνιγμα Δημώδες.

Τά νεζάτά μου είνε πράσινα
Μαύρα τά γηρατιά μου,
Χαροποιά ή θλίφι μου,
Τροφή τά δάκρυά μου.
Έστάλη από τού Μικρού Διαβολάκι

465. Τρίγωνον.

* * * * * = Άργοναύτης.
* * * * * = Άρχαίος θεός.
* * * * * = Έντομον φθοροποιόν.
* * * * * = Σύνδεσμος.
* * * * * = Σύμφωνον.

Έστάλη υπό του Χρυσόκομη Άπόλλωνος

466. Δεξέθηρία.

Όδισιαστικόν, γένους οιδετέρου. Σημαίνει
όργανον, και οικιακής και φαρμακευτικής χρή-
σεως. Έχει τρείς συλλαβάς και δώδεκα
γράμματα, εκ των οποίων τά έννέα είνε σύμ-
φωνα.

Έστάλη υπό του Ροβσοπίτερου

467. Συλλαβική Άκροστιχίς.

Αί πρώται συλλαβαί των κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων αποτελοῦν κατά σειράν άνωρο-
φόρον δένδρον, άναφερόμενον και εις τού Βύαγ-
γέλιον.

1, Προεδότης άγιος, εις την Νέαν Διαθή-
κην 2, Άρχαίος Βασιλεύς των Άθηνών 3,
Τό μεσαιωνικόν όνομα της Πελοποννήσου 4,
Άρχαία θεά 5, Άρποινα.

Έστάλη υπό του Βοσπογιτου

468. Μικτόν.

λπν-ους-πντ-ε-χρν
Έστάλη υπό του Σακίου

469. Γρίφος.

ειρ Ο Δ Ι υμ : :
Π Ο Α εις
Έστάλη υπό της Βασιλίσσης των Κυμάτων

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 42

398. Άλκιβιάδης (Άλκη, βία, δις.)—399.
Σαλαμίς (σα, λά, μψς.)—400. Άθάμας—Ά-
κάμας.—401. Σίτος-ιστός.

402. Φ Ο Α 403. Ίρις—ρις=ι+
Α Υ Ι ("Όσος—σός=) ο +
Δ Ρ Ν (Άτίος—Ίος=) λα+
Ι Ο Κ Α Σ Τ Η (Πίος—πι=) ός=
Β Ν Ι ΙΟΛΑΟΣ.—404.
Α Ο Ν ΝΑΥΣΙΚΑΛ—ΝΙΑ-
Α Σ Α ΓΑΡΑΣ (Νικαία,

ΣταΓών, ΊνδιΆι, ΚακούΡος, Άγχιλάος,
ΆρμιστήΣ.)—405. Αι τής άρετής κτήσεις
μόνι βέβαιαι είνιν.—406. Τό μέλλον άσα-
φές (το μ' έλ—ον άς άρες.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Υποστηρίζωμεν μεθ' όλων των φίλων
μας Σμύρνης τού έξοχα ψευδώνυμα της
Αιγυπτιακής Ένώσεως.

Πεταλούδα του Άργού, Άστυ της Ίου-
νίας, Μικρός Μουσικός, Σμυρναίος (φα-
νατικοί Ένωτικοί.) (Η, 728)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ (Η, 730)

Δηλούμεν ότι έπίμας μεθ' όλων των εν
Αιγίην φίλων μας θα υποστηρίξωμεν
σύμπαντα μέν τόν ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
συνδικασμόν, ίδια δε Όνειροπόλον της Δό-
ξης και Ζήτου ή Έλλάς.—Άρδιομένη Ά-
μυρδαλιά, Φλη των Άνθέων. (Η, 729)

Η ΟΡΑΙΑ ΧΙΟΣ

Εύχαριστεί πάντας τους προσφέροντας αύτῃ
εὐγενή συνδρομήν, ίδια τους εν Καφρ-
Ταγιατ ίδρυτάς μεγάλης αντιπροσωπείας, τους
εν Βόλφ, Χίω και Καίρω αντιπροσώπους
και μέλη.—Ζητούνται αντιπρόσωποι δραστή-
ριοι εξωτερικού. Συδρομή μηνιαία πενήκον-
τάλεπτος. Στέλλομεν εντύπου κανονισμού.
—Έμπρός, παιδιά, για τή «Διάπλαση», για
τά φτωχά.—Διεύθυνσις προέδρου: Μ^{lle} He-
lene Avierinou, Ebn-El-Khattat, Ale-
xandrie (Egypte). (Η, 731)

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΙΓΥΠΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ Αλεξανδρείας
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ Κείρον
ΕΚΚΕΘΗ ΠΡΩΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ Δαμαγκούρ
ΕΝΩΣΕ Η ΘΑΝΑΤΟΣ Χανίων
ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΩΝ Δημητσάνης
ΤΡΑΤΟΥ ΤΗΣ ΑΕΥΤΕΡΙΑΣ Καίρον
ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ Καφρ-Ζαγιατ
ΠΡΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Βόλου
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ Αθηνών
ΒΑΛΗΝΤΣ ΜΗΤΕΡΑ Αλεξανδρείας

ΖΗΤΗ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ!

Άντιβασιλεύς, Υπουργός Κζλλιτε-
χνίας. Διπλ. Πράκτωρ, Υποπρόξενος, Άρ-
χιναύαρχος, Διεργαγείς, Άρχηγός Καταδιώ-
ξεως, Ίππότης και λοιποί Άποικοι. (Η, 733)

Αίρψτε Βασιλόκι! Ζήτω ή Βασι-
λίσσα! Ό Άνοικτοκαρδικός Στόλος
έτοιμος προς καταδίωξιν παντός κινήματος
αντιθέτου. Προσοχή! — Αιγυπτιακός Στό-
λος (Άρχιναύαρχος). (Η, 734)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΜΑΣ

Τήν 30 Νοεμβρίου λήγει τού 30όν έτος της Διαπλάσεως και
άπό της Δεκεμβρίου εισαρχόμεθα εις τού 31ον. Παρακα-
λοῦνται οι συνδρομηταί μας, των οποίων λήγει ή συν-
δρομή, να την ανανεώσουν έγκαιρώς, χωρίς να περιμέ-
νουν τας τελευταίας ήμέρας τού έτους.

Με τού φυλλάδια τούτα διαέρονται συνεχώς προς τους
συνδρομητάς Δελτία έγγραφής προς συμπλήρωσιν.
Άλλ' ή έγγραφη ή ή ανανεώσις της έγγραφής δύναται
να γίνη και άνευ Δελτίου, δι' άλλής επιστολής. Ό ά-
σφα έστερος τρόπος άποστολής χρημάτων είνε ή
Ταχυδρομική Έπιστολή. Έπ' αύτης δύναται τις να
γράψη και την παραγγελίαν του, και να πόφνηγ ή τόν κόπον και την δαπάνην
ιδιαιτέρως; επιστολής.

Όρα άξίας εν δλω 1700 δραχμών θα διανεμηθούν κατά τού έτος 1909 εις
τούς συνδρομητάς μας, εις τέσσαρας Κληρώσεις. Η Α'. Κληρώσις θα
γίνη άνυπερθέτως την Α' Κυριακήν τού Ίανουαρίου, και θα λάβουν μέρος
εις αύτην πάντες άνεξαίρετως οι συνδρομηταί, όσοι μέχρι της ήμέρας της
Κληρώσεως θα έχον πληρώση συνδρομήν έτησίαν, ένναμηνον, έξάμηνον ή
τρίμηνον, έντός της όποίας να περιλαμβάνεται και ή 28 Φεβρουαρίου 1909.

Μή λημονήτε τού Ξεσπάθωμα προς αύξησιν και βελτίωσιν τού φύλλου. Εάν
τού Ξεσπάθωμα τού 1909 θα είνε τόσον ζητηρόν, όσον και τού Ξεσπάθωμα
τού 1908, άπαξ τού μηνός θα προσφέρωμεν εν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Στόν άσθενούντα αντιπρόδρον μας Ξην
Μαρίον εύχόμεθα ταχέως ανάρρωσιν.
Αιγυπτία Βασιλόκις, Ίθανιώτης.

Καίρον! Καίμαργοι... συνάδελφοι! Όι-
λετά άλλη σοκολάτα; με πιπεριά
τριμμένη; Φόσα, Βαρώνη, να κρούση! Ξε-
νητεμένο Έλληνοπούλο, καίειται! Νυκτοκό-
ρανα, κρατήσας μερίδα λέοντος, την έπαθής...
χιώτικη! Να επανέλθω εις Καίρον;
Βασιλόκις. (Η, 736)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Κάίρον, 1.—Άνεκαλόγη συνωμοσία κατά
τού Πατριάρχου Άνοικτοκάρδων. Ένοχοι
τουχάνον Νυκτοκόραξ, Βαρώνης Σμαρκίας,
Ξενητεμένο Έλληνοπούλο. Ζωή Πατριάρχου
διακινδυνεύει. Στέλλετε φρουράν προς φύλαξιν
Πατριαρχείων, ά Ί Αλεξανδρείας Άνοικτο-
κάρδοι. (Η, 737)

Νυκτοκόρανα, και συντροφία! Μή θέσεται
χείρα επί Άρχιεπισκόπου Γερμανού,
διότι... στό Νείλο θα πάτε... φούντα! —
Βασιλόκις. (Η, 738)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Με δάφνες και μωρσίνες χαίρειώ
της Δευτερίας Τραγοῦδι τού Ιερού.
Ψηφίστε τού όλοι με καρδιά
και πητε: χάρη Έλευθερία!
Έλληνίς Μητέρα (Η, 740)

ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908

Δάφνης Όραίου μετ' ούστασιν συλλόγου
α Όλύμπια υπό τινοῦ... αγαθών άν-
δρών, άπέμεινε λάτρησ όνειρων! έννοούμεθα,
έκπληρωθησόμενον εις τόν άπαντα αιώνα.
Άμήν.—Έργάνης. (Η, 742)

Συγχαίρω... ειλικρινώς προεδρείον νεο-
ταύτου Συλλόγου εν Πόργη α Όλύμ-
πιαν εύχόμενος άπερθερίστας εύδωκων έρ-
γασίων υπό... φωτεινήν δρασιν έλεγκτών με-
λών. Σιδηροκέφαλοι λοιπόν! — Θεώσις. (743)